

Virkeligheden (indeni)

Virkeligheden (indeni)

en udstilling med

**Christian Finne, Anne Skole Overgaard, Bodil Nielsen,
Søren Martinsen og Elsebeth Norrie**

***En
psykedelisk
oplevelse
uden at
være
påvirket!***

På en måde har jeg taget de fem kunstnere til fange i dette postulat om, at udstillingen omhandler det psykedeliske, om at være i en form for svimmel tilstand. For jeg er ikke sikker på, at alle kunstnerne er enige med mig i, at deres arbejde handler om netop det. Det er jeg egentligt også enig med dem i, men samtidig ser jeg noget, som går igen i alles værker. Noget der får mit hoved til at snurre og som leder mine tanker hen på, hvordan de fem kunstners tilstand har været under tilblivelsen af deres respektive værker. En ting står klart for mig; de fem kunstner arbejder tro mod sig selv og bevæger sig smukt på grænsen af det gale og geniale.

God fornøjelse!

Society For Protection Of Life / Foreningen til livets beskyttelse, 2009-10
Posca, tusch, farveblyant og blyant på papir, 240 x 225 cm

Christian Finne

Første gang jeg støder på Christian og hans kunst var i starten af 00'erne under, kunst-boomet* i København. Faktisk mødte jeg ham selv et par år før i toget til Randers, mens vi begge gik på kunstakademiet i henholdsvis Aarhus og København. De tre kunstakademier i Danmark var inviteret til en fællesudstilling dengang i Randers, men som ikke blev til noget det år.

Som jeg opfattede Christians kunst og ham som kunstner i 00'erne, var det på en eller anden måde lidt på sidelinjen af kunstmarkedet. Han hang ud med slænget, de andre kunstnere som solgte godt, men selve forretningsdelen, er jeg ikke sikker på Christian var en del af. Jeg tror for ham føltes det som om at denne del af kunstverden havde et noget uæstetisk og ufølsom syn på kunsten og kunstneren. Det var, og er, langt mere det at leve det mytologiserede* liv som kunstner der var og er vigtig for Christian.

Formelt* vil man nok kalde Christians kunst for psykedelisk kunst*. Det tror jeg også han selv vil kalde det. Men når jeg ser Christians værker er det ikke "kun" det psykedeliske indhold jeg ser. Det psykedeliske ligger også i selve udførelsen. Hvilken tilstand har det krævet for at lave et sådan værk. Er det i påvirket tilstand af euforiserende stoffer*? Eller er det blot et menneskes hoved, som er på grænsen af det forklarlige? Måske er det tale om begge dele?

Når jeg ser Christians kunst, har jeg en klar fornemmelse af, at det ikke kan være anderledes. Han gør det på den måde, som han er nødt til. Som kunstner tager man selvfølgelig en række valg, som er bevidste om tilskuerens eksistens; men i Christian tilfælde virker det på mig som om tilskueren er fjernere end for så mange andre kunstnere. Denne fjernhed virker som en forstærker af hans kunst på os andre.

* 00' kunst boom: Køb, salg og efterspørgsel er stor på kunst af nogle bestemte kunstner.

* mytologiserede: Skabe en fortælling omkring en person før den er alment udbredt.

* Formelt: Hvordan værket er opbygget med metode og indhold.

* psykedelisk kunst: Inspireret af det syn man har i påvirket tilstand omkring 1960 og 70.

* euforiserende stoffer: stof som fremkalder stærke psykedeliske oplevelser og visioner.

Christian Finne

Christian Finne var ikke så glad for at sende mig sine private oplysninger. Og det har jeg selvfølgelig respekt for. Men jeg tillader mig alligevel at dele Christians svar:

Jeg mener jo rent faktisk at kunstneren er samfundets sidste sanktionerede galning den sidste rest af shamanisme vi har tilbage i det vestlige samfund derfor er jeg også modstander af den professionaliserede kunstnertype og skeptisk overfor afmytologisering af kunsterne.

Det jeg ved om Christian er at han har gået på kunstakademiet i København. Bosiddende i Vejle og så har jeg hørt rygter om at han var kok før han kom på akademiet.

Hus, 2014
Akryl på lærred, 65 x 60 cm

Anne Skole Overgaard

Jeg kender Annes arbejde tilbage fra da jeg gik på Det Jyske Kunsthøgskole i Aarhus. Jeg gik på tredje år da hun som 19 årig startede på sit første år.

Anne har altid taget udgangspunkt i den virkelighed hun så, og var en del af i sin kunst. Det var ikke en virkelighed, jeg altid helt kendte til. Men det gør ikke kunsten mindre interessant. Hun udfordrede sig selv med en ensomhed og nogle gange med en distance til det nære. Men samtidig er det, det nære i fysisk forstand, der tit er hendes motiv. f.eks. Det landskab som er lige udenfor hendes vindue. Og det er altid udført med en nøgternhed og en seriøsitet som til tider kan virke skræmmende på en god måde.

Annes kunst ligger et sted mellem det naturalistiske* og det abstrakte*. F.eks. når hun zoomer helt ind på en væg, så man kommer i tvivl om, hvad der er motivet. Men vær ikke i tvivl, for det er Anne ikke. Det kræver tålmodighed, en interesse for materialet og en accept af at få tvunget sit blik ind i en retning så udsynet og overblikket sløres. Samtidig med denne zoomen ind har hun en trang til at blotte virkeligheden. Ikke virkelighedens grumme påfund. Nej mere en fremhævelse af skønheden i de fænomener og mellemrum* vi bevæger os rundt i til daglig, men som vi måske overser.

De metoder, Anne læner sig op ad, udføres altid med en sådan flid og en præcision, at jeg nogle gange kommer til at mistænke hendes motivation. Er det, det at kunne kontrollere et emne på lærredet eller papiret, der gør hende til en interessant kunstner? Eller er det fortællingen, mellem linjerne, om hvordan hun forsøger at overskue sit liv i en verden, som ikke er snorlige og som gør hende rundtosset. Om det er det ene eller det andet, eller en skøn blanding, er ikke det afgørende. Den præcise udførelse er samtidig syret på en meget velopdragen måde. Anne er tro mod sig selv, og det er for mig det afgørende i at se, og måske forstå, hendes kunst.

* naturalistiske: være naturtro og forsøge at afdække virkeligheden og gøre den håndgribelig.

* abstrakte: tager udgangspunkt i noget fra virkeligheden og bearbejder det til noget som øjet ikke nødvendigvis genkender.

* mellemrum: det der er udenom motivet eller objektet.

Anne Skole Overgaard

Anne Skole Overgaard skriver om sig selv:

Jeg er født i 1980 og vokset op på Sydfyn. Jeg gik på Det Jyske Kunstakademi i Århus fra 2001 til 2006 og flyttede derefter til København, hvor jeg arbejder med kunst og er med til at drive Udstillingsstedet Sydhavn Station. I 2012 modtog jeg Statens Kunstfonds 3-årige arbejdslegat. Jeg underviser deltid på Århus Kunstakademi og lige efter min uddannelse arbejdede jeg som assistent for en kunstner. Jeg er ofte i Italien, da min kæreste, der også er kunstner, kommer derfra.

Uden tite, 2008
Akryl på lærred 30 x 34 cm

Bodil Nielsen

De første udstillinger jeg ser med Bodil er i 2003 på Galleri MøllerWitt i Aarhus og derefter på Galleri Tom Kristoffersen i København. Det var i starten af det førromtalt kunst-boom i 00'erne. Der var i de år stor energi og fart på produktionen af nye værker pga. stor efterspørgsel, som kunne ses i alle aspekterne af faget, også i kunstværkerne. Og hurtig produktion går ikke altid godt i spænd sammen med kunst, som tit kræver tid, overvejelser og fordybning.

Midt i denne energiske periode skilte Bodils malerier sig ud. De små, umiddelbart lidt indadvendte malerier, hvor tid, ro og præcision var en del værkerne, var et befriende møde. Sporene af det arbejdsomme og tænksomme i billederne gav mig en overbevisende tillid, der samtidig ikke gav for mange løfter og svar. Malerierne var til stede i deres egen væren og skabte billeder af en person, Bodil, på sit værksted, i diskussion med materialet. Og det har måske ikke altid været gnidningsløst at blive enig, hverken med sig selv eller malerierne. Men så er der blevet kæmpet videre til balancen var fundet. Når to farveflader på lærredet mødtes og blev blandet sammen, var der ingen tvivl om, at det var kontrolleret og styret af kunstnerens, Bodils hånd og bevidsthed. Og alt blev og bliver revideret inden malerierne forlader værkstedet.

Malerierne stammer ikke umiddelbart fra noget genkendeligt, vi kan se ude i naturens verden. Jeg vil kalde Bodils malerier for konkrete*, nonfigurative* som ligger i forlængelse af konstruktivismen fra omkring 1920'erne. Der er ingen genkendeligheder fra virkeligheden. Det er geometrisk formgivning, der udelukkende frembringes af bevidstheden.

I selve udførelsen af Bodils billeder ser jeg hende bevæge sig ind i en højere bevidsthed, en spiritualitet af en af slags, som omhandler verdens mange mulige sandheder. Bodil erklærer ikke, at hendes kunst skal skulle give nogle svar om livet. Men jeg tror processen med billederne gør verden mere genkendelig for Bodil, for der er som bekendt ikke kun én sandhed derude.

*konkrete maleri: er bygget op over fladen, linjen og farven uden inspiration fra den ydre virkelighed. Det vil sige fra kunstnerens hjerne, følsomhed og forestillinger.

*nonfigurative maleri: kunst, der ikke afbilder genstande eller figurer fra den ydre virkelighed.

Bodil Nielsen

Bodil Nielsen skriver om sig selv:

Jeg er født og opvokset på en lille gård, i begyndelsen måske nærmere et husmandssted, ved Norsminde Fjord. Ejendommen lå, særligt dengang, meget isoleret, først uden vej, senere med en to kilometer lang grusvej fra den lille by Rude ud til ejendommen. Gennem min opvækst blev der bygget og udvidet, og mere jord blev tilkøbt. Jorden strakte sig langs fjordens sydside, og gik over i et større sivområde, et fuglereservat, som blev kaldt "det herreløse". Jeg tror at isolationen, de store afstande, og ikke minst den store frihed og selvstændighed det gav at have så meget plads udfolde sig på har gjort mig til den jeg er, også som kunstner. Skolen jeg gik på var lille, men med et kreativt miljø, hvor jeg allerede dengang fandt en slags rolle som kunstner. Som ung var det jo ikke top at bo så isoleret, så jeg flyttede allerede hjemmefra som 16 årig. Jeg gik på Grafisk Skole i Århus, og senere på Det Kgl. Danske Kunstakademi i København, og Jan van Eyck Akademie, Maastricht, Holland. Gennem årene har jeg i perioder haft mulighed for at opholde mig i udlandet og arbejde med min kunst. Det har været vigtigt for mig. Måske fordi jeg kommer fra et så isoleret sted, har jeg meget lyst til eventyr.

Udsnit af **Busken** 2007
Olie på lærred 220 x 500 cm

Søren Martinsen

Det første kunstværk jeg ser af Søren er et videoværk, der er med på udstillingen Take Off på Aarhus Kunstmuseum i 2001. På det tidspunkt går jeg selv på kunstakademiet i Aarhus. Kort fortalt var videoen en autofiktion*, der rettede en intern kritik, på en humoristisk måde, mod den selvsmagende elitære* del af kunsten. Noget jeg som studerende selv kendte til fra egne oplevelser med den del af kunstverden.

Først nogle år senere finder jeg ud af, at Søren også er maler. Hans figurative billeder er en blanding af det objektive, set udefra, og det subjektive, det private. Men et gennemgående omdrejningspunkt, der ligger i Sørens kunst var og er en form for uro ved livet og verden, som jeg genkender og som drager mig.

Maleriet "Busken" så jeg i X-rummet på Statens Museum for Kunst i 2007 hvor Søren havde en soloudstilling. Fem kæmpe malerier fyldte hele rummet ud og "omfavnede" en når man placerede sig midt i rummet. Sammen med malerierne viste Søren den samme autofiktion* selvportræt video, som er med på udstillingen her. Den blev vist på flere skærme i en cirkelform, som man gik ind i når man skulle se videoen. Ophængningen udstillingen havde en virkning som skabte en form for klaustrofobisk stemning, der havde en stor betydning for hvordan jeg oplevede kunstværkerne. Det var overbevisende i sin mægtighed, i sin ihærdighed og i sin følsomhed, som greb mig i den maniske fornemmelse jeg fik af kunstneren, Søren.

Sørens kunst er lidt svært kun at sætte ét mærkat på. Vi har med det traditionelle landskabsmaleri af gøre, men med et strejf af det psykedeliske, vil jeg mene. Eller måske mere præcis det psykiske. Et indre psykisk landskab i fysisk malet form. Søren registrer den virkelighed han bevæger sig rundt i, gennem maleri og video, og tager friheden til at beskrive den virkelighed han ser og føler på sin egen krop og sjæl. At være et menneske, med alt hvad det indebærer, i en verden som ser forskellig ud alt efter sindets foranderlige tilstand.

*autofiktion: blanding af selvbiografi og fiktion

*elitær: dem som bestemmer (magten)

Søren Martinsen

Søren Martinsen skriver om sig selv:

Jeg er født 1966 i Lyngby. Jeg arbejder hovedsaglig med store landskabsmalerier og videokunst. Jeg startede mit kunstneriske arbejde som animatorassistent på tegnefilm, og kom så på Kunstakademiet, i København, i 1989 og har også en MA uddannelse fra Goldsmith's College i London. Jeg har arbejdet i London, Berlin og New York som kunstner, og er nu bosat i Danmark, hvor jeg fra min base i Glumsø på Midtsjælland arbejder med vor nutids landskab - både det indre og det ydre - som tema i min kunstneriske undersøgelse af verden.

Indviklede liv, fra Knud W. Jensens haveskel, 2014
Akvarel 40 x 30 cm

Elsebeth Norrie

Første gang jeg ser nogle af Elsebeths akvareller er jeg lige ved at overse dem. Det er på den censurerede Efterårsudstillingen, 2013, på Den Frie i København hvor der altid er kamp om pladsen og opmærksomheden. Men heldigvis, for mig, spotter jeg de små landskabsakvareller og tror næsten ikke mine egne øjne. De vildeste detaljerige landskabsbilleder med udgangspunkt i "virkeligheden" møder mit syn.

En lille tvivl opstår dog over gengivelsen af skyformationer i akvarellerne som virker mig en smule konstrueret. Men med egne erfaringer, i at se op på himmelen, ved jeg godt at den der virkelighed nogle gange kan tage fusen på en. Og igen står jeg overfor Elsebeths billeder, der overbeviser mig om ikke at stille flere tvivlende spørgsmål.

Næste gang jeg møder Elsebeths billeder er også på en censureret udstilling i Aarhus, på KP 2014, hvor jeg selv sidder som censor. Jeg er lykkelig over gensynet, og over at det høje niveau holder fra sidste gang jeg stødte lidt tilfældig på Elsebeths arbejde.

Jeg vil sige at Elsebeths billeder ligger i forlængelse af nyrealismen, hvor fokus ligger i at fremstille virkeligheden så håndgribeligt som muligt. Men hvad der sker i stræben efter at få virkeligheden ned på papiret er at det virkelige ofte bliver syret og uvirkeligt. F.eks. når jeg ser på landskabsakvarellerne kan jeg ikke lade være med at spekulere på hvad det er for et menneske (Elsebeth) som står bag disse billeder, hvis udførelse gør mig svimmel? Er Elsebeth også svimmel? Er landskabet? Eller måske en kombination af begge svimlende størrelser?

Da jeg skulle udvælge Elsebeths billeder til denne udstilling og blev lukket ind i hendes arbejdsværelse, i Elsebeths og hendes mands hjem, blev jeg fuldstændig overmandet af en syret oplevelse. Jeg blev omringet af blå og grønne, ens størrelse billeder, i et meget lille rum. Lige meget hvor jeg vendte mig hen så jeg blå grønne farver for mine øjne. Og jeg var lige ved at tabe pusten og overblikket. Men efter noget tid i selskab med de umiddelbart ens billeder begyndte de små forskelle at åbne sig for mig. Koloritten* skiftede svagt fra billede til billede på grund af årstidens skiftende lys og farvevirkning på landskaberne.

Dette gensyn med Elsebeth på VK 2015 er ikke en tilfældighed.

*Koloritten: farverne og kombinationerne af farver.

Elsebeth Norrie

Elsebeth Norrie skriver om sig selv:

Jeg er selvlærd, begyndte først at male, da min mand og jeg i 1976 flyttede fra Glostrup til etagebyggeriet Islandshøjparken i Nivå, der dengang lå omgivet af marker og fri natur og med udsigt over Øresund. De stærke naturindtryk, jeg her fik som tilflytter fra en kedelig forstad og født og opvokset i en smuk, men meget civiliseret forstad, Charlottenlund, blev et igangsættende chok for mig. Det føltes næsten syndigt ikke at følge med i de høje himle og de vilde væksters udvikling hver dag, så universitetsstudierne blev trængt i baggrunden til fordel for maleriet og blev endeligt forladt, da jeg i 1980 fik mit første barn og min første udstilling. Jeg bor og arbejder stadig i Nivå, nu i et lille rækkehus, og søger stadig at gengive naturen så sandt og stofligt som muligt gennem fordybelse og omhu.

Forside:
Udsnit fra Vækster i skumring, 2014 af Elsebeth Norrie
Stor tak til:
Westergaards Hotel
Karen Mette Fog Pedersen
Aase Løvbjerg
Ophængsudvalget og alle de frivillige på VK.

Samtidskunst Platform

Vestjyllands **VK** Kunstpavillon